

Beth: «?Em van dir que les cançons no eren prou bones, m'ho vaig creure i les vaig arraconar»

Entrevistem en profunditat l'artista surienca sobre el seu darrer treball 'Origen', amb què ha trencat el seu silenci discogràfic

Beth Rodergas | Juan Miguel Morales

Beth reapareix a l'escena musical amb un nou treball de cançons naturals que furguen en els records. Els darrers anys la cantant surienca s'havia dedicat al teatre i a altres projectes, fins que la música ha passat a un primer pla gràcies a antigues cançons que havia oblidat en un calaix. El nou disc, *Origen* (U98 Music, 2021), es completa amb noves peces en català i anglès que la projecten com una veu popular i respectada.

Els teus darrers discos són 'Segueix-me el fil' (Música Global, 2010) i 'Família' (Música Global, 2013). Què t'ha animat després de set anys sense passar per l'estudi?

Era un repte que tenia molt pendent. No tenia la música apartada però senzillament m'he estat dedicant a altres projectes. Aquest darrer any les cançons es van tornar a despertar en mi sense que m'ho esperés, i curiosament tot va ser abans del confinament.

Què va ser el primer que vas fer per reprendre la teva trajectòria musical?

De sobte, a final del 2019 vaig sentir que era hora de posar-me les piles, i simplement vaig

començar a pensar què podia fer amb algunes cançons que havia anat acumulant. Jo sempre he anat molt pel meu compte, perquè no m'agraden gaire els lligams i les normes, però al final la veritat és que si els artistes no tenim algú que ens posa pautes i dates, és molt més complicat posar-s'hi una mateixa. Casualment, en un concert em vaig trobar amb el director d'U98 Music, Jordi Puig, amb qui ja havia treballat anteriorment a Música Global amb els meus discos en català. Li vaig explicar que tenia unes cançons i allà va començar a rodar tot. Va ser just l'empenta que necessitava en aquell moment.

De quina època són les cançons que has inclòs al nou disc?

La gran majoria tenen dotze o tretze anys, fa molt que les vaig escriure, i en el seu moment, per qüestions personals, algú em va fer creure que estaven bé però que no mereixien estar en un disc. Em van dir que no eren prou bones, m'ho vaig creure i les vaig arraconar. Són cançons en castellà que havien quedat en un calaix.

Beth Roderigas Foto: Juan Miguel Morales

SÍNDROME DE LA IMPOSTORA

Amb el temps has curat aquella mena d'inseguretat per fer cançons?

Absolutament! Amb el temps he descobert que existeix un anomenat Síndrome de la Impostora, que jo mateixa havia arrossegat durant molt de temps. No em sentia preparada per compondre un disc sencer ni per publicar segons quines cançons fetes per mi de dalt a baix. En tots els meus discos sempre hi ha hagut versions i cançons amb lletres d'altres autors, tot i que també és cert que al final les que millor quedaven i les que més acabaven agradant eren les meves. Era una assignatura pendent que m'ha perseguit sempre, i amb aquest disc he fet les paus amb aquesta **Beth** més insegura.

La majoria de les cançons que has recuperat són en castellà, però també n'hi ha tres en català i

dues en anglès. Com has pogut encaixar tot aquest repertori?

Hi ha gent que pensa que fer cançons en castellà és sinònim d'èxit, però en el meu cas no és així. La gent que em coneix ja em té situada, i els bolos em surten a Catalunya... Tot i això, després dels dos darrers discos en català, la veritat és que rebia missatges de seguidors d'Espanya i de l'Amèrica del Sud que em reclamaven sentir-me cantar en castellà, com a conseqüència del pas per *Operación Triunfo*. El primer disc, enregistrat als estudis Abbey Road de Londres, *Otra realidad* (Vale Music, 2003), no me'l sento gaire meu, però això no vol dir no em senti còmode escrivint i cantant en castellà, perquè és una llengua que també forma part de mi.

Com han evolucionat les cançons, des que les vas pensar ara fa una dècada fins ara, que surten a la llum?

Algunes les hem retocat una mica, i en això ha estat important el paper del productor **Albert Solà**. A altres els ha fet una volteta en el so i s'han transformat en una altra cosa. També he retocat algunes lletres, perquè evidentment ara no volia dir ben bé el mateix que quan les vaig escriure... Llavors estava en un altre moment vital, i hi ha coses que pensava que ara sento diferent, però tot i això m'ha agradat retrobar-m'hi.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=DG8J0fRoEo8>

L'àlbum s'obre i tanca amb els dos temes en anglès ("Love the Music" i "Go Inside"), que a més tenen un so força diferent de la resta. D'on van sorgir?

La primera la vaig fer a Londres per al disc en anglès, *My Own Way Home* (Warner, 2006), però el productor la va descartar. Sempre que m'asseia al piano la tocava, i ara amb la pianista **Laura Andrés** la vam gravar d'una tirada, de dalt a baix. Va ser molt màgic. Quan la vaig escoltar em vaig emocionar, perquè em vaig sentir culpable d'haver-la abandonat durant tant de temps. La vaig escriure als 23 anys i podria ser una mena de declaració d'intencions en què reclamo a críts ser escoltada i que em dexin fer les coses a la meua manera. És molt diferent de la resta del disc, només a veu i piano, però té un missatge molt vàlid per al moment en què ens trobem.

El primer senzill, "Que tremolin els arbres", escrit per David Ros, va ser acollit com un gran èxit.

La veritat és que no puc obviar el paper de **David Ros** com a autor i veu convidada a la cançó. Des de bon principi vaig confessar a la discogràfica que en català no tenia idees, no sabia bé què dir i em quedava estancada... Com a solució ens vam posar en contacte amb en **David Ros**, que és un màquina i fa cançons molt boniques!

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=tIXT7Lt7D-w>

La cançó "Medicina" la vas escriure quan vas ser mare?

Sí, "Medicina" la vaig fer quan ja era mare dels meus dos fills. Comença parlant de la Lia, que va aportar molts colors a la nostra vida... De sobte van aparèixer molts elements que feia anys que no feia servir, coses tan senzilles com els llapis de colors! Quan tens fills, qualsevol problema es relativitza, i ells passen per davant de tot.

Cap d'aquestes cançons no havia sortit abans a la llum?

Sí, n'hi ha una, "Vals", que li tinc molta estima perquè l'he anat interpretant en directe durant tots aquests anys. Era fàcil de tocar i la incloïa al repertori. De fet, el guitarrista Pablo Garrido sempre m'havia animat a publicar-la però no va acabar passant.

Quina és la darrera que has escrit?

La cançó més recent és "Go Inside", escrita el 2020 durant el confinament, que vaig acabar a final d'any. La lletra és òbvia, parla de la dualitat de no poder sortir i d'estar hiperconnectats... És un tema que convida a conèixe'ns a nosaltres mateixos, a valorar el que tenim i a posar al seu lloc les coses que fa temps que hauríem d'haver ordenat. Sempre mirem enfora, i aquesta cançó és una invitació per anar cap endins. Estic contenta perquè gràcies als arranjaments, amb la bateria de Didak Fernández i el baix de Miquel Sospedra, tot flueix i va molt d'acord amb el missatge de la lletra.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=bs8JYxN3jQg>

T'agrada meditar?

M'agrada fer manualitats i fer mitja... que per mi són com meditació, una manera d'abaixar revolucions i estar en pau amb mi mateixa. I, de tant en tant, també faig ioga.

"Isla" té una ambient de meditació...

A "Isla" se sent el mar de Formentera. Vam demanar als tècnics de Formentera Ràdio que ens gravessin el so. La vaig escriure fent la hippy a l'illa amb la meva furgoneta fa uns quants anys. Soc una romàntica i volia que al tema se sentís aquell mar. En certa manera va ser un bon exercici de meditació!

La Beth d'aquella època tenia un punt més hippy i country. On ha quedat?

Sí, sempre apareixia amb botes de cuir i envoltada de natura! La gira de *Segueix-me el fil* (Música Global, 2010) va ser molt en aquest sentit, i encara em continua agradant aquesta estètica. Les cançons del disc les hauríem pogut portar cap a aquest terreny, però em venia de gust jugar amb elements que no havia tocat mai. No descarto tornar a aproximar-me al folk.

Per què 'Origen'?

Volia una paraula que fos igual en català i en castellà. A més, estic tornant a la **Beth** de fa molts anys, a les meves arrels, perquè jo vaig viure a Barcelona però alhora soc de poble i volia que els meus fills creixessin a prop de la natura... Volia el concepte estètic de l'arrel, de l'origen de les coses... Les lletres de les cançons no parlen d'això, però conceptualment és un disc molt terapèutic per a mi, i globalment és un disc molt orgànic.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=0Z791Ljsx-s>

De fet, el disc sona entre antic i modern a la vegada. És el resultat de combinar unes lletres escrites de fa temps amb uns arranjaments actuals?

Els arranjaments són actuals, però la sonoritat no és tan actual... Sempre he fet el que m'ha vingut de gust sense estar pendent de les tendències. M'agrada escoltar música molt variada i considero més coherent escoltar-me a mi mateixa que fer cas del mainstream. En aquest disc hi ha molta influència de les cançons que escoltava fins i tot de petita, músiques de base molt pop que porto a dins perquè són les primeres que vaig començar a escoltar conscientment.

El format físic també manté aquest esperit original de retorn als orígens?

Sí, perquè en lloc del llibret habitual, el disc es presenta amb un pòster, i no pas amb un dossier amb les lletres i els crèdits. Els pòsters són una tendència dels anys noranta, que a més em remet moltíssim als orígens de la meva trajectòria musical.

Quina música escoltes ara?

No m'agrada dir-ho, però no tinc temps. M'he quedat amb els artistes de fa anys, com **Ben Harper**, **Ani DiFranco**, **John Mayer**, **Norah Jones**... I també amb música per a canalla!